Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 67 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

In derivă, spre Polul Sud

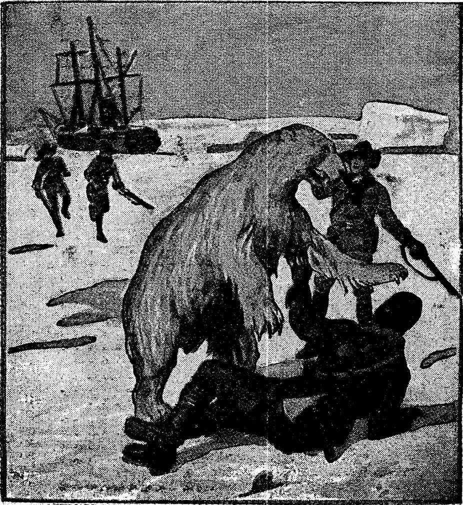

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Cărți apărute

în editura ziarului „Universul"

	Lei
Almanahul rev. „Universul Copiilor" pe 1931, 1932, 1933 și 1934	25
Calendarul ziarului „Universul" pe 1931, 1932, 1933 și 1934	40
In alte țări, de **M. Beza**	60
Pe Argeșel, de **I. Boteni**	30
Trecute vieții de doamne și domnițe, de **C. Gane**	180
Din viața familiei I. C. Brătianu, de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii și amintiri, de **A. Suchianu**	40
Dobrogea, de **Romulus Seișeanu**	50
Domnișoara Celina, de **I. Greculescu**	30
D-l Iorga are haz, de **Al. Cazaban**	25
Ducele (Mussolini), de **Margheritte Sarfatti**	30
Doamna e geloasă, de **C. Cosco**	50
Evanghelia Luca, de **Pr. I. Mihălcescu**	8
Fabule, de **V. Militaru**	40
Fazele Ministeriale în România, de **D-tru Costescu**	30
Femeea de eri și de mâine, de **Alfred Schirokauer**	30
Segălică. Filme, de **M. Mora**	30
Filme din Jo Man Fu, de **Don José**	30
In America pt. cauza Românească, de **V. Stoica**	10
Istoria Țării Mele, de **M. Negru** și **I. Tassu**	20
Iubire de pierzanie, de **Camillo Castello Branco**, traducere de **Popescu-Telega**	20
La Ureche, de **N. Kirițescu** și **Vlădoianu**	30
Legea Conversiunii, de **V. Potârcă**	100
Legea electorală	6
Legea Monopolului spirtului și băuturilor spirtoase	20
Lupta pt. înfrângerea prostituției, de **R. Anselme**	10
Niță Pitpalac cu Famelia în Europa, de **C. Cosco**	30
Niță Pitpalac la Karlisbad, de **C. Cosco**	40
Noile Uniforme	30
Noul Regim Jugoslav, de **Iulian M. Peter**	150
Povestea lui Țuguilă vol. I, de **M. Negru**	8
„ „ „ „ II, de „ „	8
„ „ „ „ III, de „ „	10
Povești pentru copii, de **Emil Păsculescu-Orlea**	36
Povestea Vulpoiului șiret, de **E. Boureanul**	50
Principesa Tarakanova	10
S. S. S. R., despre Uniunea Sovietică, de **Ion Inculeț**	30
Tainele Labirintului, trad. **Vivalda**	30
Vețîi Sdrobite, de **V. Demetrius**	15

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

IN DERIVĂ, SPRE POLUL SUD

CAPITOLUL I

Drama Goeletei

Cei trei cercetași și Zomba ajunseră la Sidney dupa aventurile grozave ce le avură de la sosirea lor în Australia.

Ii găsim într'o bună dimineață plimbându-se prin aleele minunatului Hyde-Park, pustiu la ora aceia.

După ce nimiciseră opera lui Kate Bild, regina banditilor ea însăși ucisă, cercetașii împărțiseră banii care îi moșteniseră de la crescătorul australian între Cary Dam și cei șaptesprezece oameni care îi mai rămăseseră acestuia, cu obligația ca ei să constitue o contra asociație care să aibă ca scop lupta împotriva ocnașilor evadați care terozizau ținutul.

Cercetașii își opriseră numai o parte din bani, cu care să cumpere o navă spre a vizita cu ea pământurile, încă necunoscute din sudul Australiei.

Voiau mai întâi să cunoască Noua Zelandă și în dimineața aceasta își împărtășeau planurile în această privință.

Tocmai văzuseră în radă, o goeletă de vânzare, al cărui căpitan murise de curând.

— Nu lipsește nimic pe corabie — zicea Jean Bart — și marinarii pe care i-am întrebat. Mi-au spus toți că ține foarte bine. Marea.

— Eu — adaugă Raimondo zâmbind, am luat și alte informații.

„Costă două treimi din banii pe care îi avem noi.

„Cu cât ne rămâne, ne vom aproviziona pentru o călătorie mai lungă.

— Atunci nu mai ne rămâne decât s'o cumpărăm! — conchise entuziastul Marius.

„Jean Bart va fi căpitanul fiindcă se pricepe.

— Eu spun că ar fi bine să păstrăm secundul şi tot echipajul spre a nu ne rătăci pe Ocean.

„Curând mă voi iniţia în comanda unei corăbi destul de mari.

Cei trei cercetaşi începură repede tratativele şi până la prânz erau proprietarii goeletei care se numea Arzilla.

Menţinură aproape întreg echipagiul şi încredinţară provizoriu comanda ofiţerului secund, Luigi Palpard, francez, care servea de mult timp.

A doua zi, după ce îmbarcară proviziile necesare şi totul fu gata, corabia fu trasă de un remorcher în largul mării unde o briză bună îi umflă pânzele.

După ordinele lui Jean Bart, care avea conducerea generală, ofiţerul îndreptă cârma spre Noua Zelandă.

Dar soarta nu voi de data aceasta să-i ducă spre ţinta dorită.

După patru zile de mers, fură asediaţi de o furtună groaznică.

E inutil s'o descriem.

Goeleta fu aproape sfărâmată, iar în cele din urmă se umplu de apă. Echipajul fu ucis de sfărâmăturile catargelor şi nu scăpară decât cei patru tovarăşi. Nu aveau nici un fel de provizii. Hainele de pe ei erau sfârticate şi frigul grozav le înţepenise membrele.

Zomba se dădu la fund, şi scoase din corabia înecată câteva conserve pe care le devorară.

Zilele treceau şi nenorociţii erau aproape să se sfârşească de frig şi de lipsuri...

CAPITOLUL II

Trece o navă !

Marius, într'o amiază, văzu spre vest un fel de nor care înainta pe albastrul cerului.

— Uite-te colo, Raimondo ! Jean Bart ! Zomba ! Un nor !...

Ochii abisinului străluciră.

— Nu e nor : sunt rândunele !

— Un stol de rândunele ! Vezi bine oare, Zomba ?

— Suntem salvaţi ! — zise cu voce stinsă Jean Bart.

„Când rândunelele trec marea se odihnesc pe toate obiectele plutitoare ce le găsesc. Am avea prea mare ghinion dacă nu vor veni încoace !

Vorbele genovezului dădură tuturor speranţă.

Rândunelele soseau cu miile, făcând umbră pe mare.

Se lăsară să cadă pe punte, acoperind totul cu furnicarul lor.

— Pe ele ! pe ele băeţi !

In timp ce cercetaşii le prindeau, Zomba le vâra în buzunarul său vast ca să nu scape.

Dar rândunelele, care văzuseră că intrase în mâna unor duşmani cu un fâlfâit de aripi îşi reluară sborul.

Rândunelele prizoniere fură gâtuite de Zomba fără milă — de trei zile nu mâncaseră nimic — şi aliniate pe punte.

— Patruzeci şi două ! — numără Marius. Mii de pipe ! Mai putem rezista încă o zi, două.

— Să fim cumpătaţi — propuse Jean Bart. Putem trăi cu cinci pe zi.

„Intre timp poate să treacă vre-o corabie."

— Ai dreptate, dar deocamdată să mâncăm câteva fiind că nu-mi mai simt stomacul.

Nu le trebui mult pentru a jumuli păsărelele și a le devora ca pe cine știe ce delicatese.

După ce-și potoliră foamea puțin, deveniră mai optimiști.

— Sigur că vom fi culeși de o corabie !

Dar setea, stâmpărată un moment cu sângele pasărilor, se făcu iar simțită, mai ales că soarele începu să încingă atmosfera.

Incepu o perioadă de nebunie lucidă care fu atroce.

— Dacă ar ploua ! — gemeau nenorociții cu gâtul ars.

Cerul le auzi ruga căci peste noapte începu să cadă o ploaie destul de abundentă.

Iși umplură bidoanele.

Cu ce aviditate le băură !

Naufragiații se putură odihni pentru prima oară ceva mai liniștiți.

* * *

A doua zi trecu relativ bine.

Mâncară încă cinci păsărele dar nu băură.

Noaptea următoare fu mai puțin calmă, decât cea precedentă.

Mai aveau zece rândunele.

Le împărțiră cu grije.

Rezervele alimentare erau sfârșite.

La prânz, nu mai puteau de sete și de foame.

Ziua sfârși rău și noaptea fu grozavă.

A doua zi, pe când ochii lor fixau orizontul, Marius scoase deodată un strigăt

— O corabie !

Era o alucinație ?

Indică tovarășilor un punct la orizont.

Toți începură să gesticuleze și să strige înspre bastiment.

Vai ! zadarnice speranțe.

Corabia nu-i văzu și se îndepărtă.

După vre-o zece minute, dispăruse complet.

Descurajarea cea mai neagră luă loc în inimele sărmanilor naufragiați.

Așa trecură câteva ore.

Dar deodată, ochii lui Marius, scânteetori de febră, văzu un nou punct la orizont.

Era un brick, destul de mare, vopsit roșu.

Trebue că suferise și el de furtună de oarece unul din catarge era rupt.

Era cam la două mile distanță și venea drept spre naufragiați.

— Ciudat! oamenii aceia merg numai cu două pânze când ar trebui profitat de un așa vânt bun desfășurând toate pânzele — observă Jean Bart.

Raimondo adăugă:

— Mi se pare că merge la întâmplare, fără direcție. S'ar zice că n'au nici un cârmaciu!

— Numai de s'ar apropia și de ne ar vedea!

— Să strigăm!

Își încordară toate puterile și urlară cu toată vocea de care mai erau capabili.

Dar deodată Marius strigă:

—Nu e nimeni pe bord!...

Jean Bart adăugă:

— Nimeni la cârmă!

— Ce însemnează asta? — exclamă Raimondo.

Puntea era pustie.

Unde era echipajul?

Sub punte?

Dar în mers echipajul nu se ascunde așa fără să lase afară cârmaciul și sentinela...

— Să nu lăsăm să treacă corabia, copii! —urlă Marius

— Dar ce să facem? — întrebă Jean Bart.

„Suntem prea slabi ca să putem înota până acolo și să ne suim pe punte!

„Totuși...

Avu un gest hotărât.

— Așteptați-mă. Vă salvez eu!

Ceilalţi voiră să protesteze dar deja Jean Bart sărise în mare.

Ne ştiind ce vrea să facă ceilalţi îl imitară.

Dar s'ar fi înecat cu siguranţă dacă Jean Bart, văzându-i cât sunt de epuizaţi, nu le ar fi ordonat să se înapoieze pe punte.

CAPITOLUL II

Corabia nebunilor

Jean Bart înotă repede spre nava care se apropia din ce în ce.

Făcu mari sforțări și ajunse pe linia probabilă a trecerii sale.

Corabia aproape îl atinse.

Văzu frânghii atârnând până jos.

Apucă una.

— Voi avea putere să mă sui sus ?

Cei trei tovarăși laolaltă, strigau :

— Curaj, Jean Bart ! Curaj !

Cu mare greutate se ridică până la parapet pe care îl atinse cu amândouă mâinile.

O ultimă sforțare și îl încălecă.

— Victorie ! — strigă triumfător.

Alergă imediat la cârmă pe care o manevră așa ca nava să se apropie de naufragiați.

Curând cele două corăbii se atingeau.

Ligurul văzu o grămadă de frânghii.

O apucă, legă un capăt de parapet și aruncă tot rotogolul pe puntea naufragiată.

— Apucați băeți ! — strigă el.

Primul lucru e să le dau să mănânce — gândi Jean Bart. Apoi îi voi sui aci.

Privi în jurul său stupefăcut.

— Ce corabie ciudată ! Nimeni pe bord. Cu toate țipetele noastre nimeni n'a eșit !

Deschise un capac și strigă pe gaura deschisă.

Nimeni nu răspunse.

Scobori scările și găsi un depozit de alimente, lângă bucătărie.

Deschise un dulap și văzu cutii de conserve, biscuiți, pachete de ciocolată.

Luă un șervet mare, puse în el cutii de conserve, pachete de ciocolată, și biscuiți.

— Acum, apă!

Intr'un colț un rezervor cu robinet. Umplu două sticle cu apă.

— Sunt salvați!

Puse și sticlele în cârpă, înodă colțurile și legând pachetul de o frânghie îl coborî pe puntea naufragiaților, unde mâinile avide îl apucară.

Apoi se gândi la sine, se înapoie la bucătărie, bău bine apă bună, mâncă un biscuit cu ciocolată și la urmă goli o jumătate de flacon cu vin dulce.

O mulțumire fizică îl năpădi.

— Acum să vedem ce-i cu echipajul fantomă!

„Nava asta e pustie! Afară, numai dacă n'or fi toți morți!

Coborî în cabina căpitanului, apoi în celelalte cabine.

Nimeni!

Continua să cheme, să strige.

Intr'un coridor, văzu o ușe închisă cu lanțuri groase, cu lacăt și cheia în gaură.

Era cam întuneric acolo.

Dar se obișnui și văzu că acolo era un fel de închisoare.

Văzu un om întins pe o masă legat în fiare

Se aplecă peste el.

Părea mort. Puse mâna pe inimă.

Bătea.

Fugi și aduse puțin vin și zahăr.

Turnă între buzele omului un pic de vin.

Ii fricționă tâmplele cu vin.

Prizonierul deschise ochii speriați, în timp ce sunete inarticulate îi eșeau din gât.

— Prietene! — făcu Jean Bart — mă auzi?

— Da. — murmură tânărul om.

— Na, suge bucăţica asta de zahăr...

Aşa !... Eu te liberez îndată...

Aşa ! S'a făcut ! Mişcă picioarele !

„Suge zahărul, îţi va da putere...

„Aşteaptă-mă aci. Mă duc să-mi caut prietenii.

Jean Bart se înapoie pe punte şi privi în jos spre ei.

Erau aşa de ocupaţi cu mâncarea că nu băgară de seamă.

— Poftă bună ! — strigă Ligurul răzând.

— Trăiască Jean Bart ! — urlă Marius.

— Mâncaţi încet ! — sfătui acesta.

„Vă trimet jos şi vin. Vedeţi să nu se spargă sticla de pereţii vasului.

După două minute, cei trei naufragiaţi sorbeau cu voluptate vinul de bună calitate, Geneva.

Se simţiră reîntineriţi şi nu mai voiră să rămână pe puntea blestemată.

Jean Bart le ajută să se caţăre rând pe rând sus, cu ajutorul unor frânghii.

Raimondo era cel mai slăbit din toţi şi trebui să se lungească pe punte sfârşit de puteri.

Ceilalţi se înapoiară la misteriosul şi unicul locuitor de pe corabie.

De abia îi văzură şi acesta zise cu voce stinsă.

— Mi-e foame !

Ii dădură să mănânce şi să bea cu îngrijire.

Se întremă repede şi povesti ceea ce i se întâmplase.

*
* *

„Eu sunt olandez — răspunse tânărul. Mă chiamă Van Rottam.

„Sunt student în medicină şi chirurgie şi m'am îmbarcat pe brikul Stella (acesta e numele său) la Sidney, unde studiam, spre a mă repatria. Totul mergea bine pe bord când...

Se întrerupse, ca în faţa unei vedenii groaznice.

— Când, acum opt zile, băgai de seamă că echipajul înebunea !

„Da ! înebuneau toţi, de la căpitan la ultimul marinar !

„Era un fel de nebunie furioasă, cu intermitenţe de prostraţie.

„Unul din fenomenele cele mai ciudate ale acestei nebunii era că oamenii se aruncau în mare crezând că sunt amenințați de un foc mare.

„In prima zi se asvârliră patru.

„Făcui cercetări și văzui în cele din urmă care era cauza acestei stranii nebunii.

„Era pricinuită de coniacul pe care toți îl beap pe bord.

„Eu care nu gust alcooluri, eram singurul sănătos de pe bord.

„Acest coniac trebue să fi conținut vre-o substanță toxică.

„Am voit să avertizez pe căpitan dar acesta, într'un acces m'a aruncat în lanțuri în carcera unde m'ați găsit.

„Nimeni nu mi-a dat să mănânc sau să beau.

„Fără voi aș fi fost mort.

— Acum pricep de ce corabia e pustiție ! — conchise Jean Bart.

„Unul după altul, oamenii s'au asvârlit în mare, înecându-se.

— Acum suntem cinci pe bord și poate vom reuși să conducem nava — zise Marius.

„Dar, am uitat că Raimondo e bolnav și se plânge de dureri atroce în braț.

— Aveți un bolnav printre voi și nu-mi spuneți, — zise Van Rottam.

„Avem o farmacie la bord și-l voi vindeca eu ușor.

Ajutat de ceilalți, Raimondo se duse cu olandezul într'o cabină, unde i se făcu un examen al brațului. Se rănise la cădere, sau altfel.

Fu bine pansat și întins în patul din cabina căpitanului unde nu întârzie să adoarmă adânc.

Apoi ceilalți se apucară de lucru. Deslegară vasul naufragiat care fu luat de valuri.

Brikul mergea binișor.

Jean Bart și Marius se înlocuiau pe rând, la cârmă.

Pe Stella erau provizii mai mult decât suficiente.

Navigația putea dura timp îndelungat fără să simtă nici o lipsă, fără să pună la socoteală pescuitul care le ar fi variat alimentația.

Incărcătura brikului se compunea din lemn preţios, în în scânduri, lucru ce ajutase mult în timpul furtunii.

Ah ! ce noapte delicioasă petrecură bieţii naufragiaţi în camerile curate şi în paturile albe ale cabinelor.

A doua zi verificând calendarul de bord, constatară că era 1 Ianuarie.

Intâi Ianuarie 1916 !

CAPITOLUL IV

Pluta Medusei

La prânz Jean Bart calculă latitudinea și longitudinea spre a ști locul precis unde se găseau.

— Suntem la 63°.23’ latitudine sud și la 41°.25’ longitudine vest.

— Așa de la sud ! — observă Van Rottam.

— In curând vom vedea ghețarii ! exclamă Marius care ținea cârma.

— Suntem în plin Ocean înghețat Antartic, mult la sud și la est de Capul Horn, colțul extrem al Americei de Sud...

— Dar e regiunea ghețarilor !

„Ești sigur, Jean Bart — întrebă Marius.

— Absolut sigur !

„Și mergem spre sud împinși de vântul de nord-est și de un curent marin cu aceiaș direcție.

„Dacă ele se mențin, în cinci zile suntem la cercul polar antartic.

„Dar e vorba, mergem într’acolo sau spre Capul Horn ?

„Cât mă privește pe mine, nu riscăm prea mult mergând la Pol.

„Il cunoaștem deja...

După câteva explicații, toți erau de acord să meargă spre Sud.

Priviră spre îndepărtatele și misterioasele regiuni antartice, unde frigul stăpânește veșnic, țara focelor, a pinguinilor, a furtunilor de zăpadă și a primejdiilor necunoscute.

Se priviră emoționați.

Raimondo zise :

— Jean Bart, timpul e frumos.

„Nu ne va tulbura nimic astăzi.

„Ce zici tu?

— Cred că așa va fi.

„Vom naviga liniștiți pe ziua de azi.

— Atunci, ascultați.

„Am văzut în cabina căpitanului unde am dormit, o frumoasă colecție de ziare și cărți de călătorii.

„Printre altele, Istoria naufragiilor celebre.

„De mult vream să citesc povestea naufragiului Medusei.

— Și eu! mii de pipe! Am auzit vorbindu-se dar nu știu bine cum a fost.

— Du-te de adu cartea, Raimondo.

„Vom asculta povestea cu plăcere.

* * *

După câteva momente toți ședeau lângă cârma pe care o ținea Marius iar Jean Bart începu faimoasa narațiune.

„Naufragiul fregatei franceze „La Meduse" pe coasta africană, în 1816"

— Acum o sută de ani! — întrerupse Marius.

— Această interesantă relație a fost publicată de A. Coreard și J. B. Savigny, ambii martori oculari, scăpați ca prin minune, cu un mic număr de pasageri.

„In ziua de 17 Iunie 1816, fregata La Meduse, făcând parte din expediția destinată pentru Senegal, având pe bord pe guvernator, a plecat din portul insulei Aix. La 2 Iulie, la prânz, vasul era pe marginea bancului dela Arguin.

„Căpitanul făcu sondaje și găsi numai optsprezece brase adâncime.

„Voi să îndepărteze vasul, dar era prea târziu.

„O sguduitură puternică arătă că fregata atinsese bancul.

„Marea era furtunoasă și curentul foarte puternic. Confuzia care urmă făcu să se piardă mult timp.

„Din nenorocire, marinarii nu se supuneau ordinelor.

„Fregata fiind considerată pierdută, trebuia salvat echipagiul.

„Guvernatorul dădu ideia unei plute capabilă să suporte două sute persoane cu alimentele necesare.

„Trebuiră să recurgă la acest mijloc deoarece bărcile vasului nu puteau conține cele patru sute de persoane care erau pe bord.

„Proviziile trebuiau depuse pe plută și la ora mesei echipajul trebuia să vină să ia cele trebuincioase.

„Sperau să ajungă coasta și de acolo, cu armele și munițiile de răsboi de care dispuneau, să formeze o caravană care să ajungă la Saint-Louis.

„Evenimentele au dovedit că planul era foarte bine conceput, dar nu a fost executat.

„A doua zi se făcură toate încercările spre a libera fregata și începură preparativele de evacuare.

„Dar se luară numai jumătăți de măsuri care nu duseră la nimic bun.

„In panica și zăpăceala generală multe provizii rămaseră sau căzură în apă.

„A doua zi se făcu o distribuție a locurilor fiecăruia dar nimeni nu voi să asculte, preocupându-se numai de o mai mare siguranță personală.

„Barca cea mare luă treizeci și cinci de persoane, alta, patru zeci și două; barca comandantului douăzeci și opt, alta douăzeci și cinci, șalupa șaizeci, alte două îmbarcații cincisprezece și douăzeci. Ceilalți rămaseră pe bord.

„Trebuia să rămână șaizeci de marinari pe plută și rămaseră numai zece. O sută patruzeci și opt de persoane se încrezură în fragilele îmbarcațiuni, care nu aveau nici parapete, nici pânze.

„Se puse saci cu făină, butoiașe cu apă și vin, uitându-se biscuiții.

„De abia cincizeci de oameni se suiră pe plută și ea se și cufundă de două picioare. Pentru a se ușura aruncară sacii de făină.

„Când toți erau pe ea, pluta se cufundase atât încât apa era până la genuchi.

„Bărcile trebuiau să remorcheze pluta, ofițerii jurându-se că nu o vor părăsi.

„Curând însă bărcile părăsiră pluta care rămase în voia soartei.

„Consternarea celor de pe ea fu de nedescris.

„Trebuiră să se lupte cu apa care îi năpădea și cu setea și foamea.

„Marinarii și soldații erau în prada desperării.

„Foamea începu să se facă de nesuportat.

„Câți-va biscuiți și o înghițitură de vin fu prima masă pe plută.

„Pentru distribuirea acestora se dădură numere de ordine.

„In prima zi, biscuții se isprăviră.

„Seara, ne rugarăm cu toții către Dumnezeul a tot puternic.

„Speram ca șalupa să se înapoieze în ajutorul nostru.

„Dar nici o urmă de așa ceva!

„Noaptea frigul și umezeala fură penibilă.

„Mulți din oameni, neobicinuiți cu marea, cădeau bolnavi, unii peste alții.

„După zece ore de infern, se făcu ziuă.

„Ce spectacol!

„O duzină de nenorociți, cu picioarele prinse între lemnele plutei, muriseră în chinuri grozave. Alții fuseseră luați de valuri.

„Lipseau vre-o douăzeci.

„Speranța că vom revedea șalupa ne ținu încordați toată ziua.

„Veni noaptea a doua iar marea era și mai furooasă.

„Cine nu isbutea să vină la mijloc se îneca sigur.

„Soldații și marinarii, crezându-se pierduți, începură să bea până la amețire.

„In starea aceasta, voiră să ucidă pe ofițeri și să taie frânghiile care țineau lemnele plutei.

„După o luptă plină de peripeții tragice, între rebeli deveniți adevărate fiare și ofițerii ajutați de pasageri, cei dintâi fură asvârliți în apă.

CAPITOLUL V

Tragedia

„Lupta deveni generală.

„Căpitanul Dupont, comandantul nostru, căzu leșinat și grav rănit.

„Soldații îl aruncară în mare.

„Il sprijinirăm de un butoi dar acei demoni turbați vrură să-i scoată ochii.

„Această cruzime ne revoltă atât încât făcurăm o șarjă de fond, trecând cu săbiile în mână prin zidul rebelilor.

„Mulți dintre ei, plătiră cu viața nebunia lor.

„După violență, urmă lașitatea.

„Mulți se aruncară în genuchi, cerând iertarea care le fu acordată.

„Era miezul nopții.

„Credeam calmul restabilit și ne înapoiarăm în centrul plutei.

„După o oră de liniște relativă, soldații se revoltară din nou.

„Trebuirăm să-i atacăm din nou și pluta se acoperi iar de cadavre.

„Acei fără arme mușcau ca niște câini turbați.

„Mulți fură mușcați grav.

„Dimineața descoperi toată oroarea.

„Aproape șaizeci și cinci muriseră peste noapte; un sfert din ei se înecaseră, înebuniți de spaima luptei.

„Noi nu pierduserăm decât doi și nici un ofițer.

„Nebunii aruncaseră în mare butoaiele cu apă și vin. Nu mai rămăsese decât un butoiaș cu vin.

„Mai eram cincizeci şi şapte de oameni pe plută!

„Trebuirăm să raţionăm din nou alimentele rămase.

„Un nor de peşti sburători, care se încurcară în lemnele plutei, vre-o trei sute, ne aduse un plăcut aliment pe care îl devorarăm cu aviditate.

„Noaptea avu loc o nouă revoltă.

„După altă luptă sângeroasă, ne regăsirăm dimineaţa numai treizeci.

„Pierduserăm cinci marinari credincioşi, cei rămaşi erau epuizaţi.

„Se împlineau şapte zile de când era părăsiţi.

„Totuş era hotărâţi să rezistăm la disperare.

„Trebuiră să aruncăm în mare doi soldaţi care călcaseră jurământul de a nu fura vinul.

Curând, nu mai eram decât cincisprezece.

„Mai aveam alimente pentru cinci zile.

„O sete groaznică ne tortura, mărită de căldura arzătoare.

„Beam apă de mare care ne ardea şi mai rău.

In ziua de 17 Iulie, căpitanul Dupont văzu la orizont o navă.

„Făcurăm tot posibilul spre a-i atrage atenţia, punând butoaie şi în vârf obiecte de tot felul.

„Brikul nu ne văzu şi dispăru.

„După două ore emotia era de nedescris.

„Brikul venea spre noi.

„Inălţarăm ca pe nişte steaguri cămăşile noastre.

„In fine furăm luaţi pe bordul vasului Argo.

„Inchipuiţi-vă cincisprezece oameni, pe jumătate goi, corpurile rănite, murdare şi arse de soare.

„Zece din noi abia se mai mişcau. Pielea atârna pe oase.

„ Ni se dădură cele mai atente îngrijiri.

„Ni se dădură cele mai atente îngrijiri.

„Vasul era în căutarea noastră de mai multe zile.

„Şase naufragiaţi muriră pe drumul spre Saint-Louis, unde furăm primiţi cu emoţie.

CAPITOLUL VI

Ultimii supravieţuitori

„Barca cea mare şi aceia a comandantului ajunse la Senegal în seara zilei de 9, fără incidente, dar după o muncă titanică a echipajului.

„Nafragiaţii fură luaţi pe bordul vasului Eco care se găsea în port.

„Ţinură consiliu şi aleseră mijloacele cele mai sigure spre a da ajutor celorlalţi naufragiaţi rămaşi.

„Argo fu însărcinat cu cercetările.

Şalupa care părăsise cea din urmă Medusa văzu seara pământul.

„Noaptea fu agitată.

„In ziua de 6, după amiază, marea mai liniştindu-se, putură să se apropie de ţărm şi şaizeci de oameni se aruncară înot ajungând pe plaje.

„După puţină vreme sosi şi o altă barcă care trebui să aştepte momentul favorabil, care întârziind, trebui să uzeze de acelaş mijloc de debarcare.

„După două zile de chinuri pe uscat nenorociţii fură găsiţi de o caravană şi conduşi la Saint-Louis, care le ceru însă un preţ fantastic; aceştia neputând plăti, au fost jefuiţi de tot ce mai aveau preţios pe dânşii.

* * *

La 26 Iulie o corabie fu trimeasă să caute oamenii rămaşi pe Medusa şi să caute să recupereze obiectele ce s'ar mai fi putut găsi.

„Vântul şi marea demontată împiedică operaţiile,

„După patruzeci și una de zile sosiră la Meousa unde găsiră trei nenorociți aproape morți.

„Trăiau cu rămășițe de alimente și beau niște vin amestecat cu apă de mare.

„Din fericire, după îngrijiri serioase putură să fie readuși la viață și scăpară teferi.

„Căpitanul, care provocase dezastrul și care își părăsise cel dintâi nava, după ce se făcu bine fu tradus în fața consiliului de răsboi care îl scoase din marină ca incapabil și laș".

Astfel citi Jean Bart povestirea tragicelor aventuri.

Cei cinci călători discutară câtăva vreme împreună despre aceste întâmplări grozave, și timpul trecu pe nesimțite.

Corabia mergea normal.

Sufla un vânt favorabil din spre nord-est.

CAPITOLUL VII

Ce e în lună?

La 7 Ianuarie, după ce au trecut Cercul Polar Antarctic, tinerii călători văzură primele gheţuri.

— Gheţari la babord! — strigă Raimondo care făcea de quart.

Rămaseră în lungă contemplare în faţa icebergurilor.

Ajunseră lângă unul care îşi înălţa massa impunătoare la vre-o cincizeci de metri de nivelul mării.

Baza avea peste trei kilometri circomferinţă şi prin pereţii săi se vedeau numeroase crăpături.

Marea era liniştită, ca un lac şi spectacolul era într'ade-

Seara, muntele de ghiaţă lua un aspect fantastic.

văr extraordinar.

Fiecare povesti ce ştia despre iceberguri.

Jean Bart începu:

— Când vedem un iceberg înalt de o sută de metri, trebue să ne gândim că dedesubt se cufundă cu aproape o mie de metri!

„Aceşti munţi formează un mare pericol pentru navigaţie.

Cred că vă mai amintiţi catastrofa Titanicului care a isbit un iceberg ascuns în ceaţă.

— La dracu cu icebergurile şi cu gheţarii! — zise milanezul.

„Eu aş vrea să schimbăm subiectul... mai bine să vorbim de lună!

— De Lună? De ce?

— Pentru că mă gândesc la ea în momentul acesta!

„N'o văd, dar mă gândesc.

„V'aţi gândit ce sunt acele pete care o fac să semene cu o figură omenească?

— Spune tu! — răspunseră ceilalţi.

— Ei bine, dacă o priviţi cu un bun ochian, asemănarea dispare.

„Primii cercetători credeau că e vorba de mări, dând acestor pete numele de mări.

„Dar examinând-o cu telescoape puternice se pot constata inegalităţi de teren, excrescenţe care dau mai de grabă impresia unor munţi.

„ Dar nimeni nu poate spune exact dacă există sau nu apă în lună.

— Ei şi? — insinuă Jean Bart.

— Ei şi altceva nu se mai ştie!

— Demonstraţia ta e bună, dragă Marius, dar nu ne-a spus nimic nou.

— Lăsaţi-mă să continui!

„Acele pete, care sunt caracteristice topografiei lunare văzută cu ochiul liber, văzute cu telescopul au aerul unor enorme cratere uriaşe...

— Altceva mai ştii?

— Nu! — declară Marius.

— Atunci ascultă la mine! — zise Raimondo.

„Luna e locuită? Iată o întrebare pe care mulţi şi-o pun şi nu o poate nimeni rezolva.

„Descrieri de călătorii închipuite sunt multe, dar sunt pentru copii!

„Acolo se văd lupte grozave între Seleniţi, sau locuitorii de pe Selene — vechiul nume al Lunei — cu pământenii.

„Aceste fiinţe necunoscute ne dă multe de gândit.

„Dar ştiinţa nu ne dă dreptul să credem în existenţa lor.

„Ultimele cercetări par să fi dovedit că Luna nu e locuită ci e completamente pustie.

„Dealtfel gravitatea pe acest astru e foarte mică.

— Da — întrerupse Marius — asta înseamnă că acolo lucrurile fiind uşor atrase spre sol, pot fi tot aşa de uşor ridicate în sus.

— Tocmai. Dacă pe Pământ, gravitatea ar fi ca pe Lună, am putea cu puterea noastră muschilară să sărim peste o casă înaltă de douăzeci de metri și să ne jucăm cu bare uriașe de fer ca cu niște pae...

„Am putea de duce de aci că o influență atractivă așa de redusă ar putea face ca ființele să aibă o desvoltare fizică specială.

„Puterea mușchiulară ar fi mai puțin desvoltată, ne având nevoie de prea mari sforțări.

„In concluzie, cel putin asa cum concepem noi vietățile pe Pământ, pe Lună nu pot fi ființe vii!

„Adaug că nu s'a descoperit în jurul acestui astru mort prezența atmosferei, si știm bine ce importanță are pentru viață gazele atmosferice.

„De o parte este oxigenul pentru arderile organice, de alta este azotul si acidul carbonic care intră în compozitia tuturor corpurilor vii.

„Nici apă nu este în Lună și fără apă, viața, așa cum o concepem noi, nu e posibilă.

„Asta este ceeace stim despre **Satelitul Pământului.**

Intre timp noaptea se coborâse și ora odihnei sosise.

Stabiliră tururile de cuart si se culcară somn adânc reparator.

CAPITOLUL VIII

Contra ursului alb

A doua zi spectacolul ce li se oferea ochilor, era într'adevăr grandios.

Temperatura nu era așa de scăzută cum s'ar fi așteptat și călătorii petrecură noaptea pe punte, făcând cu schimbul din două în două ore, deoarece trebuia bine supraveghiată marea din pricina blocurilor de ghiață uriașe care pluteau peste tot.

In ziua de 9 Ianuarie ajunseră lângă un adevărat munte de ghiață, abrupt și înalt cu vârfuri crenelate ca o fortăreață. Câmpiile albe de ghiață se prelungeau la orizont în toate direcțiile, tăiate de linia albastră a firmamentului.

Era un spectacol măreț, sub soarele strălucitor care făcea să reverbeze zăpada.

— Ce face acum? — zise Marius. Mergem spre est sau spre vest?

„Să înconjurăm banchizele sau să mai coborâm încă mai jos, spre Polul Sud?

— Vântul suflă dela nord-est răspunse Jean Bart — să mergem deci spre vest.

Toată ziua, merseră fără incidente, pe lângă banchize la o distanță foarte mică de ele.

Incet, încet, coteau spre vest, iar temperatura se cobora din ce în ce astfel că seara, termometrul arăta zece grade sub zero; trebuiră să pună hainele cu blană pe care le găsiră în vestiarul corăbiei.

Puțin după răsăritul Soarelui avu loc fenomenul polar la care toți se așteptau.

Temperatura era acum de douăzeci și cinci de grade sub zero și Stella se găsea înconjurată de blocuri de ghiață plutitoare printre care își croia drumul.

După puțină vreme navigația era imposibilă și trebuiră să strângă pânzele.

Brikul rămase aproape nemișcat.

Ghețurile se strânseseră în jurul său, încălecându-se unele pe altele, formând o grămadă unică.

Spre prânzul zilei de 9, nava era complet prinsă de o parte de mai multe mile de ghiață până la marea liberă, de altă parte de o massă neîntreruptă până la munții de ghiață dinspre interior.

— Asta e! — zise Jean Bart.

„Acum nu ne mai rămâne decât să iernăm.

„Din fericire nu ducem lipsă de combustibil; încărcătura Stellei ne va servi de lemne de foc.

Abia sfârșise de vorbit când Raimondo, care era quart, strigă spre a atrage atenția:

— Eheei!...

„Un animal uriaș la tribord.

Toți priviră în acea direcție.

— E un urs alb!

— Aide să-l vânăm — propuse Jean Bart. — Va fi și o distracție și vom avea și carne proaspătă pentru masă.

— Dar nu există urși albi la Polul Sud — observă Van Rottam mirat.

In povestirile exploratorilor nu se vorbește de așa ceva!

Intr'adevăr! așa e — răspunse Jean Bart.

„La Polul Sud nu esistă patrupede ci numai păsări și amfibii.

— Cu toate astea, iată un urs alb în carne și oase!

⁂

Nu încăpea nici o îndoială.

Ursul polar are capul caracteristic, tălpile picioarelor mai păroase ca la ceilalți, culoarea albă gălbuie și mucoasa gurii de un albastru violet.

Locuește regiunile arctice de Nord, trăeste aproape numai printre ghețuri, se hrănește cu foce, reni, vulpi albastre și pești.

E un animal de temut, mai cu seamă când marea e închisă şi când nu poate găsi uşor hrana sa obicinuită. Infometat de câteva zile nu stă la îndoială să atace orice altă fiinţă.

Ursoaica, când trebuie să nască intră într'o scorbură de ghiaţă şi acolo naşte o pereche de ursuleţi drăgălaşi şi jucăuşi ca nişte copii mici.

— In definitiv — zise Marius — poate vre-un savant a adus aci un exemplar nordic spre a-l aclimatiza în aceste regiuni.

„Când se amestecă ştiinţa, te poţi aştepta la orice.

Toţi fură de părere că trebuie să fi fost adus acest urs de cineva şi lăsat aci.

Se pregătiră de vânătoare.

Arme aveau din belşug; luară puşti, revolvere şi securi.

Coborâră din corabie cu o scară de frânghie şi se îndreptară spre animal.

Jean Bart sfătui pe toţi la cea mai mare prudenţă.

— Ia uitaţi-vă. E enorm; dacă nu-l ucidem, va fi periculos.

— Să tragem la o sută de paşi!

Ursul nu părea că suspectează nimic. Şedea nemişcat la locul lui.

— Linie de front! Ali! — ordonă Jean Bart. — Să tragem tot o dată. Gata?

— Da.

— Foc de voe! Una, două... Trei!

Patru detunături se confundară într'una singură.

Ursul se clătină şi blana sa se coloră în câteva locuri de sânge.

Dar nu căzu.

Scoase un răget furios şi se repezi, în salturi uriaşe, contra duşmanilor neaşteptaţi.

— Atenţie! — urlă Raimondo. Foc!

Un foc de şir isbi animalul din toate părţile.

Acesta, avu însă puterea de necrezut să străbată toată distanta care îl despărţea de vânători.

Năvăli împotriva lui Zomba care înaintase cel mai mult.

In isbire, negrul căzu.

Fiara era tocmai să se arunce cu toată greutatea sa peste corpul ascarului, când Raimondo care se apropiase, puse țeava revolverului în urechea stângă a **ursului, în timp** ce Marius și Van Rottam cu patul puștei îi dădeau **o lovitură** puternică spre a-l împiedica să se prăbușească peste abisinian.

Ursul trăznit, căzu pe o parte.

Zomba era deja în picioare.

— Victorie! — strigară toți cu bucurie, înveselindu-se la gândul gustoasei fripturi pe care aveau s'o savureze, după atâtea zile în care duseră lipsa carnei proaspete

Cu o frânghie legară corpul monstruos al ursului și îl târâră până la corabie.

Acolo îl spintecară și Zomba cu un cuțit de vânătoare, îl jupui de pielea îmblănită, care se va transforma într'o minunată blană.

Cu o abilitate de mult recunoscută, ascarul tăie bucățile cele mai bune din corpul ursului și băgându-le într'un sac, adus anume, le sui pe corabie, unde le puse bine în frigoriferul bucătăriei.

La prânz toți se delectară mâncând delicioase biftecuri preparate tot de Zomba.

Carnea era fragedă dar avea un pronunțat miros de pește.

Cine însă mai căuta la așa ceva când foamea era năpraznică după excursia și vânătoarea ce o întreprinseseră.

Noaptea care urmă fu liniștită și toți se odihniră admirabil.

Cum brikul era nemișcat nu mai trebuia nimeni să stea nici la cârmă, nici să facă quart pentru navigație.

Repausul absolut prii de minune tinerilor care se sculară a doua zi, cu membrele viguroase și elastice, ca și când nu ar fi suferit cu puține zile înainte, supraomenești oboseli și istoviri de tot felul.

Temperatura era acum de aproape 30° sub zero.

Jean Bart, strânse pe toți în cabina comandantului spre a lua măsuri în vederea campaniei de iarnă și a pregătirilor necesare.

— In primul loc, — zise el — trebue să facem un coridor de comunicație între prova corabiei noastre și camerile posterioare spre a nu fi constrânși să ieșim pe punte ori de câte ori, trebue să căutăm ceva dintr'o parte sau din alta.

„Va trebui să facem inventarul combustibilului, cărbuni și lemne așa ca să consumăm cu socoteală spre a ne ajunge până în epoca desghețului. Tot așa trebue să procedăm și cu proviziile alimentare spre a nu risca să nu avem deajuns.

„De multe ori rezultatul unei expedițiuni polare, chiar pregătită special, vreme îndelungată, a depins de abundența și calitatea alimentelor pe care le-a consumat echipajul.

„Când acestea sunt insuficiente sau alterate și vechi, anumite boli de nutriție, printre care scorbutul face ravagii în asemenea condiții.

„Vom organiza apoi vânătoarea de foce și — dacă ne va mai eși un urs în cale, nu-l vom cruța — apoi vom face un pescuit sistematic, deoarece am observat într'un colț, într'o cabină de sub punte, tot felul de unelte perfecționate pentru acest sport folositor.

„Mi se pare că am găsit chiar niște parpoane automate pentru peștii de mari dimensiuni.

Va trebui, dacă prindem pește mai mult să-l sărăm, să-l preparăm pentru a-l avea toată iarna.

Zomba asculta cu interes toate aceste socoteli dar când veni vorba de prepararea peștelui interveni zâmbind:

— Zomba știe să pregătească peștele bine și gustos.

Și își arătă șiragul de perle al dinților.

In fine, va trebui să strângem pânzele marinărești ca să le avem gata la momentul oportun.

După cum vedeți, vom avea de lucru...

Citiți urmarea în fascicula No. 68 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 20 Ianuarie
Golful Speranței

Din „CEI TREI CERCETAŞI"
au apărut până acum:

No.

1 La voia întâmplării
2 Braţ de sange
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Valtorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace" în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă"
28 Prizoniera Patagonilor
29 Stramtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Campul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 5 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerinele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sangeroasă
57 Pămantul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnaşilor
66 Regina bandiţilor

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI